

af de rettigheder og pligter, det danske statsborgerskab indebærer? Det vil jeg da gerne spørge om. Der bringes påstande til torvs her, som ikke har nogen som helst bund i de fire danske forbehold, og det er afledningsmanøvrer og virker som de sidste krampetrækninger fra en organisation, som ikke mere kan finde nogen eksistensberettigelse.

Det, det drejer sig om, er jo at forhandle på regeringskonferencen om det vigtige, nemlig udvidelsen med de nye østeuropæiske og centraleuropæiske demokratier, og så i øvrigt sørge for den forenkling, den åbenhed, den gennemskuelighed, som ganske rigtigt har været et stigende krav fra de øvrige EU-medlemslande efter det danske nej i 1992. Det er et berettiget krav, det er et berettiget ønske, som vi naturligvis fra dansk side skal tage helt alvorligt og også sørge for at få gennemført i de kommende regeringsforhandlinger.

Det er disse emner, der skal diskuteres, og de diskuteres også partierne imellem i øjeblikket i det danske politiske landskab. Vi er fra radikal side fortrøstningsfulde med hensyn til resultatet, og jeg skal blot sige til sidst, at det dagsordensforslag, som vi selv er medforslagsstillere til, støtter vi naturligvis.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det Radikale Venstre undrer sig over, at Enhedslisten rejser denne forespørgselsdebat i dag. Men jeg synes, debatten har vist, at nu har alle partiernes ordførere faktisk måttet erkende, at den påstand, som jeg indledte debatten med at fremsætte, nemlig at de emner, som ligger inden for det område, hvor de fire danske undtagelser er, kommer til forhandling på regeringskonferencen, og at holdningen til, om disse danske undtagelser så skal fastholdes hele vejen igennem forhandlingerne, eller om de kan fraviges under forhandlingerne, er et afgørende spørgsmål, der skal tages stilling til, når det danske forhandlingsgrundlag skal lægges fast.

At vi så stadig væk ikke har kunnet få en melding fra regeringen om dens holdning til det afgørende spørgsmål, er en anden sag. Men jeg synes, det er et fremskridt, at vi dog er nået så langt, at faktisk samtlige partier, jeg har hørt indtil nu, har erkendt, at det er en meget, meget væsentlig del af diskussionen om en dansk forhandlingsudspil, og det forstod jeg også at Det Radikale Venstre faktisk har indset.

Til de spørgsmål, der bliver stillet med henvisning til artikler, der har stået i Det Ny Notat – nu fremgik det ikke, hvem der havde skrevet dem, og hvem der tegnede sig for disse udtalelser, der blev refereret til – kan jeg sige vedrørende anden fase af ØMU'en, at det, unionsmodstanderne har sagt hele vejen igennem, er, at en reel tilpasning, som gør, at vi bringes i en situation, hvor det bliver meget svært at sige nej til den fælles mønt, vil vi naturligvis ikke acceptere. Vi vil ikke ud på en glidebane, der fører til en fælles mønt, og jeg tænker, det er det, der står i den artikel, men jeg må sige, at jeg har ikke læst den, og jeg ved ikke, hvem der har skrevet den.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Keld Albrechtsen ved jo godt, at et af medlemmerne af Europa-Parlamentet også er medlem af hr. Keld Albrechtsens parti, nemlig Enhedslisten. Og Enhedslisten er valgt på Folkebevægelsen mod Unionens liste, og det er dem, der har skrevet den pågældende artikel. Jeg går derfor ud fra, at der er en form for sammenhæng mellem det, hr. Keld Albrechtsen mener, og det, som Folkebevægelsen mod Unionen mener.

Der står bl.a., at man skal stoppe for tilpasning af dansk økonomi til konvergenskravene. Hvis enhver tilpasning af dansk økonomi til konvergenskravene af hr. Keld Albrechtsen vil blive opfattet som en krænkelse af et af de fire danske forbehold, så kan vi da roligt sige, at så vil ethvert forsøg fra dansk side på at føre en fornuftig økonomisk politik være en krænkelse af forbeholdene. Jeg vil spørge hr. Keld Albrechtsen, om det er rigtigt forstået.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg kan sige, hvad Enhedslisten bl.a. også har sagt i Folketingets Europaudvalg, når man har fremlagt disse konvergensrapporter, at vi mener, at Danmark skal sige nej til konvergensrapporterne, for det er et dansk nationalt anliggende at tilrettelægge finanspolitikken.

At vi så samtidig er enige med regeringen i, at det er uheldigt med for stort et statsunderskud, er en anden sag, som alene skal diskuteres her i Folketinget og i den danske befolkning, men aldrig, aldrig i EU. Derfor er jeg faktisk enig i det, som bliver oplæst fra Det Ny Notat, selv om jeg jo altså ikke kender den artikel i detaljerne – det må jeg indrømme.